

קונטרס

שומר פיו

יגלה נפלאות רבות ממעלת האדם הזוכה לשמר את פיו
ולשונו, ועל-ידי-זה ינצל מצרות רבות, ויזכה לחיות חיים
נעימים, וימשיך על עצמו הארת זיו השכינה הקדושה
המאירה בכל העולם פלו; אשרי לו!

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנים ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסיד ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְשָׁמֹר
מְאֹד מְאֹד עַל דְּבוּר פִּיּוֹ, כִּי כָּל הַצְּרוּת
וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם הֵם רַק מִחַמַּת
שְׁמִפְקִיר אֶת פִּיּוֹ, וּמְדַבֵּר אֶת כָּל הָעוֹלָה עַל
רוּחוֹ, וְדוֹקֵר אֶת זוּלָתוֹ, וְזֶה אֲשֶׁר גּוֹרֵם לוֹ
אֲחֵר-כֶּף כָּל מֵינֵי מְרִירוֹת וּמְרִיבוֹת וּמִחְלָקוֹת,
וּכְבָּר אָמַר הַחֶכֶם: כָּל זְמַן שֶׁהַדְּבוּר אֶצְלְךָ,
אֲתָה מוֹשֵׁל עַל הַדְּבוּר, כִּיּוֹן שֶׁפְּלִטָּה אֶת
הַדְּבוּר, הַדְּבוּר מוֹשֵׁל עֲלֶיךָ, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל
אֶחָד וְאֶחָד לְשָׁמֹר עַל דְּבוּרוֹ, כְּדֵי שֶׁלֹּא
יִסְתַּבֵּךְ בְּצְרוּת וּבִיסוּרִים.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקנא)

קוֹנְטֵרַס

שׁוֹמֵר פִּיּוֹ

א

אָחִי הַיְקָר! כְּתִיב (מְשָׁלִי כ"א): שׁוֹמֵר פִּיּוֹ וּלְשׁוֹנוֹ,
שׁוֹמֵר מִצְרוֹת נַפְשׁוֹ, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהַשְׁמֵר מִכָּל מִינֵי
צָרוֹת, אֲשֶׁר יְכוּלוֹת לְהִגִּיעַ לְנַפְשְׁךָ, רְאֵה לְשׁוֹמֵר פִּיּוֹ
וּלְשׁוֹנָךְ מִלְדַּבֵּר אֵיזָה דְבוּר רַע, כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוֹם
מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר
הוּא, וּכְשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ זֹאת אֲזִי הוּא בְּיָשׁוּב הַדַּעַת נִפְלָא,
וְדְבוּרָיו הֵם בְּחֶשְׁבוֹן גָּדוֹל, וּמְדַקְדֵּק מְאֹד עַל כָּל דְבוּר
וְדְבוּר אֵיךְ לְהוֹצִיאוֹ מִפִּיּוֹ, מֵאַחַר שִׂיּוּדֵעַ בִּיּוֹדֵעַ בְּרוּרָה
וּמְחֻלָּטָה אֲשֶׁר הַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא
יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא כָּאֵן, וְאֵין זֵלְתוֹ נִמְצָא, עַל-כֵּן הוּא יֵרָא
מִלְדַּבֵּר דְבוּר שְׂאִינוֹ נִצְרָךְ, וּמִכָּל שְׂכָן דְבוּר אָסוּר, חֵס
וְשְׁלוֹם, לֹא כֵן כְּשֶׁאָדָם מִפְקִיר אֶת דְבוּרוֹ וּמִכָּל שְׂכָן

כְּשֶׁמְדַבֵּר אֵיזָה דְבוּר רַע, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה מְסַלֵּק אֶת
 שְׂכִינְתּוֹ יְתַבְּרֶה, מִהָעוֹלָם, וְאִינוּ זוֹכֵה לְרֵאוֹת וּלְהִרְגִישׁ
 אֶת נֵעַם עֲרֵבוֹת זֵיו אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֶה הַמְּחִיָּה וְהַמְּהִיָּה אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה וּמַחֲוֹ נִתְּבַלְּבַל לְגַמְרִי, וְהוֹלֵךְ נֶע וְנָד
 בְּאֶרֶץ; עַל כֵּן רָאָה, אָהוּבִי, אָחִי, לְשׁוֹר מְאֹד מְאֹד, עַל
 דְבוּרֵי פִיָּה, וּלְבַל תִּפְקִירוּ, חֵס וְשָׁלוֹם.

ב

אָחִי הַיְקָר! עֲלֶיךָ לְדַעַת כִּי כָּל הִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת
 שְׁלָךְ, שְׁאַתָּה נוֹפֵל וּמִתְקַרֵּר בְּכָל פֶּעַם מִהָאָמוּנָה
 הַקְּדוּשָׁה וּדְבָקוֹת הַבוּרָא יְתַבְּרֶה, כָּל זֶה כִּי אַתָּה מִפְקִיר
 אֶת פִּיךָ לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחָךְ, כִּי בְּאַמַּת אִם הָיִיתָ
 שׁוֹמֵר עַל דְבוּר פִּיָּה, וְלֹא הָיִיתָ מְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל
 רוּחָךְ, רַק הָיִיתָ שׁוֹמֵר כָּל דְבוּר וְדְבוּר שְׁלָךְ כְּמוֹ
 שְׁשׁוֹמְרִים יְהִלּוּמִים, אֲזִי הָיִיתָ זוֹכֵה לְדְבָקוֹת הַבוּרָא
 יְתַבְּרֶה, וְלְאָמוּנָה מְזַכֶּכֶת, עַד שֶׁהָיִיתָ רוֹאֵה בְּעֵינֵי שְׂכָלְךָ
 כָּל מֵה שְׁאַתָּה מְאָמִין, וְהָיִיתָ תָּמִיד מְשִׁתַּקֵּק רַק אַחֲרָיו
 יְתַבְּרֶה, וְלֹא הָיָה שִׁיךְ אֶצְלָךְ שׁוֹם קִטְנוֹת וִירִידוֹת. עַל-
 כֵּן רָאָה לְשׁוֹר אֶת דְבוּר פִּיָּה מֵעַכְשָׁו, וְלִפְנֵי שְׁאַתָּה
 רוֹצֵה לְהוֹצִיא אֵיזָה דְבוּר מִפִּיָּה, תִּצְיֵר בְּדַעַתְךָ, כִּי אֵין

שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות
 גמור הוא, ואם כן עליך לשמר מאד מאד איך אתה
 מוציא כל דבור ודבור, מאחר שהיא יתברך הוא כאן
 — אתה, עמך ואצלך, ואז יאיר לך הדבור והמח גם
 יחד.

ג

אחי היקר! אם אתה רוצה להצליח בחייה, ראה
 לשמר על אמרי פיה, ואל תתחיל לדבר עם שום בריה
 שבעולם, כי רב הירידות והנפילות העוברים עליך הם
 רק בשביל פגם הדבור, אשר אתה מדבר כל העולה על
 רוחך, כי באם היית שומר את פיה, ולא היית מדבר
 דברים בטלים ושל מה בכך, היית זוכה לבוא לרוח
 הקדש ברור, כי עקר זכוך מח האדם תלוי רק כפי
 שזוכה לשמר את דבורי פיו; אשרי מי שאינו מטעה
 את עצמו בזה ושומר את דבורי פיו, ואז אל רב טוב
 הצפון והגנוז יזכה לבוא.

ד

ראה, אהובי, אחי, להרגיל עצמך לדום ולשתק

על הבזיונות, חרופין וגדופין שעוברים עליך, כי בודאי פונתו יתברך לטובה גדולה, כדי להמתיק ממך כל הדינים והיסורים שהיו צריכים לבוא עליך מרובי עוונותיך, ובזה שתדום ותשתק למחרפי ולמבזי נפשך, בזה ימתק ממך הכל, כי תעלה מעלה מעלה עד שרשך, וימחלו כל עוונותיך, ועל-כן שתק! שתק! אהובי, אחי, על כל הבא עליך.

ה

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר! כי עקר מעלת האדם על כל הנבראים הוא הדבור, כי בדבור פיר האדם הוא יכול לקשר עצמו אל רום גבהי מרומים, ולקשר וליחד כל העולמות יחד, ולהפוך — בדבור פיו של האדם הוא יכול להרס ולהפך את כל העולמות, ולעשות חרבן נורא, וזה עקר כח הבחירה שמסרו להאדם בדבור פיו, ועל-כן, אהובי, אחי היקר! הרגל עצמך לדבר רק דבורי תפלה אליו יתברך, ותלמד את תורתו יתברך שנתנה מרוח פיו יתברך, ובזה תזכה לדבק רוחך ברוחו יתברך, ותמשיך על עצמך אור נורא ונפלא מאד, עד אשר על-ידי רבוי

הַתְּמִדָּה בְּדַבְּרוֹךְ עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִמּוּד תּוֹרָתוֹ יִתְבָּרַךְ
 תּוֹזֵכָה לְהַגִּיעַ אֶל דְּבָקוֹת כְּזוֹ, שְׂיֵאִיר בְּךָ רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ
 בְּרוּר וּמְזֻכָּךְ בְּלִי שׁוּם דְּמִיּוֹנוֹת וְהִזְיוֹת, הָעֵקֶר רְאֵה
 לְשֹׁמֵר עַל דְּבוּר פִּיךָ, וְאֵל תִּפְקִירוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְאֵל
 תִּדְבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וּמְכַל שְׁכֵן שְׁלֵא תִדְבֵּר
 דְּבוּרִים אֲסוּרִים, כְּגוֹן: לְשׁוֹן הָרַע, רְכִילוֹת, לִיצְנּוֹת,
 נְבוּל פֶּה, קָלְלוֹת, וּדְבָרִים בְּטָלִים, חֵס וְשְׁלוֹם.

ו

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! כִּי עֵקֶר הַצַּעַר
 וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ הֵם רַק מִפְּאֵת שְׁהִפְקַרְתָּ אֶת
 דְּבוּרֵי פִיךָ, כִּי כָּל מֵה שְׁהֶאָדַם סוּבַל בְּזָה הָעוֹלָם הוּא
 מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵר עַל פִּיּוֹ, וּמִדְּבַר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ,
 וְחִכְמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (פְּסָחִים קי"ג): הַפּוֹךְ בְּנִבְלָתָא
 וְלֹא תִפּוֹךְ בְּמִילִי, יוֹתֵר טוֹב לְהַפִּיךְ וּלְהִתְעַסֵּק בְּנִבְלָה
 מִסְרַחַת, מֵאֲשֶׁר יִהְיֶה בְּדְבוּרִים שֶׁל מֵה בְּכָךְ — לְדַבֵּר
 כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, אֲשֶׁר אֵל שׁוּם דְּבַר לֹא יִבִּיא אוֹתוֹ,
 כִּי אִם יֵשֶׁר אֵל הַשָּׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת: וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי אַחֵי
 הַיְקָר! בְּאֵם אַתָּה רוֹצֵה לָשׁוּב בְּאַמֶּת בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ, הַרְגֵל עֲצֻמְךָ לְשֹׁמֵר אֶת מוֹצֵא שְׁפָתֶיךָ, וְאֵל

תִּדְבֵר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַע כִּי הָעֶקֶר
וְהַיְסוּד שֶׁל קִיּוּם הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, הוּא רַק
כִּפִּי שְׂזוּכָה לְשֹׁמֵר אֶת דְּבוּרֵי פִּי, וְכָל הַצָּרוֹת
וְהַמְרִירוֹת שֶׁסוֹבֵל, הוּא רַק עַל-יְדֵי שֶׁמִּפְקִיר אֶת דְּבוּרוֹ,
וְאֵינוֹ שֹׁמֵר, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לְכָלֵל טְעִיּוֹת גְּדוֹלוֹת
בְּחַיָּו, כִּי תִכְףּ-וּמִיד כְּשֶׁרַק מוֹצִיא אִיזָה דְבוּר שֶׁאֵינוֹ
כְּהֶגֶן, כְּבָר אֵי אֶפְשָׁר לְהַחֲזִירוֹ, וְאִזּוֹ סוֹבֵל עֲבוּר זֶה
מְאֹד.

ז

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֲהוּבֵי אָחִי, כִּי עֶקֶר הָאָדָם הוּא הַדְּבוּר,
וְהוּא הַסֵּלֶם, אֲשֶׁר עַל יְדוֹ יָכוֹל לַעֲלוֹת אֶל תְּכֵלִית
הַמְדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה וְכֵן לְהַפּוֹף, עַל יְדוֹ יָכוֹל לִפְלֹל לְבָאֵר
שַׁחַת, אֶל תוֹךְ נוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא; וְעַל-כֵּן צָרִיכִים
לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד אֶת פִּי, וּלְהַרְגִּילוֹ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי
תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, תְּחִנָּה וּפְיוּסִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לְדַבֵּר
עִם בְּנֵי אָדָם רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וּלְדַבֵּר
רַק בְּתוֹרָה, אֲשֶׁר כָּל הַיּוֹם תַּהֲיֶה רַק בָּהּ שִׁיחָתוֹ וְדְבוּרוֹ,
וְאִזּוֹ דִּיקָא סוּף כָּל סוּף יִצְלִיחַ אֶת דְּרָכּוֹ, וְיַעֲלֶה מַעְלָה
מַעְלָה, לֹא כֵן אִם יִפְקִיר אֶת דְּבוּרוֹ וַיִּדְבֵר כָּל הָעוֹלָה עַל

רוחו, מכל שכן דבורים אסורים, כמו: לשון הרע, רכילות, ליצנות, דברים בטלים, קללות ונבול פה וכו' וכו', רחמנא לצלן, על-ידי-זה יעקר את עצמו מרוחניות חיות אלקותו יתברך, וישפח אותו יתברך לגמרי, עד שיפול בנוקבא דתהומא רבא, ויכשל בעברות חמורות, וידרדר למטה למטה עד התהום, חס ושלום.

ח

אחי היקר! באם היית יודע מעלת האדם הזוכה לשמר פיו ולשונו, ולא לדבר כל העולה על רוחו — איזו חשיבות יש לו למעלה, ואיך זוכה על-ידי-זה למחין נקיים וטהורים, ואיך שכל תפלה ובקשה שלו נשמעים למעלה בכל העולמות, ודבוריו עושים רשם גדול, אז היית מאד מאד נזהר לא לדבר שום דבור בטל כלל, רק היית תמיד מדבר עמו יתברך בלשון שאתה רגיל בה, אשר זה נקרא "התבודדות" — תפלת המשיח שהוא יגלה זאת, ויכניסה בעולם כי הוא יגלה אמתת מציאותו יתברך, איך שכל העולם כולו אין סוף ברוך הוא ממש, אף בשביל הבחירה

והנסיגון התלבש עצמו בלבוש הזה אשר למראה עינינו: דומם, צומח, חי מדבר, וכשיודע אדם ידיעה זו, אשר הוא יתברך אתו, עמו ואצלו, אז יפתח את פיו וידבר רק עמו יתברך, וידביק מחשבתו בעולמות העליונים, וישמר את דבורי פיו.

ט

אחי היקר! ראה לשמר מאד את דבור פיה, עליך לדעת, כי כל הצרות והיסורים שהאדם סובל, הם רק בשביל שמפקיר את פיו, ומדבר כל העולה על רוחו, ומפספט עם כל מי שבא אליו, כי באמת הדבור הוא קדש הקדשים, צנור השפע — אם מדבקים עצמם אליו יתברך, ותמיד חושבים רק ממנו יתברך, אז הפה נעשה צנור הממשיך שפע, וכל מה שמברך או מבקש מתקיים, ולהפוך, באם, חס ושלום עוקר עצמו ממנו יתברך, אזי גורם חרבן גדול למעלה ולמטה על ידי דבורי פיו, על-כן ראה, אהובי אחי, לשמר מעכשו מאד מאד על דבורי פיה, ואל תפקירו כלל, זכר איך שכל דבור הוא יקר מזהב ומפז רב; אשרי מי ששומר על דבורי פיו! אשרי העוסק תמיד בתפלות ובקשות

שלא

שומר פיו

עם פיו, ומדבק עצמו על ידו אליו יתברך; אשרי
השוקד עם פיו בדברי תורה! אשרי המחזק בני אדם
באמונה הקדושה עם פיו!

,

אחי היקר! עליך לדעת, כי כל הצרות והיסורים,
הקטנות והדינים הדחקות והצמצומים שאֵתה סובל,
הכל מסבת פיה שהפקרת, ואתה מדבר כל העולה על
רוחך, כי רוח-סערה עושה דברו, עקר הרוח סערה
במחו של אדם נעשה על-ידי דבורו דיקא, הינו —
כשמפקיר את דבורו לדבר כל העולה על רוחו,
ובפרטיות מה שסובלים בבית הכל הוא מחמת קלקול
הדבור — שאינו מדקדק מה מדבר, ועל-ידי-זה נכנס
בפוחים, מריבות ומחלוקת בבית, על-פן אם אתה
רוצה להצליח דרכך, ראה לשמר על דבור פיה, ולבל
תפקירו, ואז דיקא תראה נוראות נפלאות. עליך לדעת,
כי באם היית שומר את פיה, ולא היית מפטפט כל-כך
דברים בטלים, אז היית יכול להתעלות בתכלית העלייה
עד מדרגת רוח-הקדש ונבואה ממש, כי להשיג
רוחניות חיות אלקות אי אפשר, כי אם על-ידי שיהיה
שומר פיו; אשרי המצית ואשרי המקיים!

יא

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! אִם אַתָּה רוֹצֵה
 לְהַצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ, וּלְעוֹלָם תִּהְיֶה יָדְךָ עַל הָעֲלִיוֹנָה, הַרְגֵל
 עֲצֹמָה בְּמִדַּת הַשְּׁתִיקָה — שְׁלֵא תִדְבֵר כָּלֵל, וּמְכַל שְׁפָן
 שְׁלֵא תִפְקִיר אֶת דְּבוּרְךָ לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ,
 וּבִפְרָטִיּוֹת אֵל תִּפְנֵס בְּוִפּוּחִים עִם שׁוֹנְאֵךְ, כִּי מִי שֶׁעָצוּר
 בְּמַלִּין וְשׁוֹתֵק, אֲזִי שׁוֹם בְּרִיָּה לֹא יְכוּלָה לְנַצְחוֹ,
 וּבִפְרָטִיּוֹת שֶׁעָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי שׁוֹנְאֵךְ רוֹצֵה שְׁתִּדְבֵר
 וְתִתְנַכַּח, וְתִגְרֹם לְעֲצֹמָה עֲגַמַת נֶפֶשׁ גְּדוֹל, כִּי זֶה כָּל
 חֶפְצוֹ — לְרֵאוֹת אֵיךְ שְׁכּוֹאֵב לָךְ, וְעַל-כֵּן שָׁמַע לְעֲצַתִּי
 — רֵאֵה לְדָם וּלְשֵׁתֵק לְמַחְרָפִי וּלְמַבְזֵי נֶפֶשְׁךָ. וַיֵּשׁ
 הַרְבֵּה אֶפְנִים אֵיךְ שְׁאַתָּה יְכוּל לְהַחְזִיר לָהֶם, אֲבָל לֹא
 עִם הַדְּבוּר, כִּי בְּזֶה שְׁתִּדּוּם וְתִשְׁתּוֹק וְלֹא תַעֲנֶה לָהֶם
 שׁוֹם דָּבָר, בְּזֶה יִתְפּוֹצְצוּ יוֹתֵר; עַל-כֵּן רֵאֵה, אֶהוּבִי,
 אָחִי הַיָּקָר, לְשָׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל דְּבוּר פִּיךָ, וְאַז תִּנְצַח
 תָּמִיד.

יב

רֵאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, אֵיךְ כָּבֵר עָבְרוּ וְחָלְפוּ
 מִשְׁנוֹתֶיךָ, וּמַחַיֶּיךָ כָּל-כָּף הַרְבֵּה יָמִים וְשָׁנִים, וּמְאוּמָה

אין בידך, וכל זה מפני שהפקרת את פיה, ודברת כל העולה על רוחך, למה לא תתישב על כל פנים מעכשו, שכדאי לסתם את הפה לגמרי, ולהרגיל עצמו לדבר הרבה עמו יתברך, ולספר לפניו יתברך את כל מה שעובר עליך בפרטי פרטיות, ואפלו כשאתה צריך לדבר עם בני אדם, ראה לדבר עמהם רק מהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, המנהיג את עולמו בחשבון צדק, ועל-ידי-זה תזכה לקדש את הדבור שהוא הצנור הקדוש הממשיך שפע ואור וחיות לכל העולמות, ובפרט לעולם הזה.

יג

אהובי, אחי היקר! עליך לדעת פי לעולם לא תוכל לנצח את חברך בדבורים, פי תכף ומיד כשגמרת לדבר, עבר וכלה הכל והלך עם הרוח, ועל-כן מה ולמה לך לבטל זמנה היקר מכל הון בדבורים של מה בכך, יותר טוב לך להתמיד באותו זמן בדבורי תורה, ודבורי תפלה ודבורי אמונה, אשר כל דבור מהם הוא הצלחה נצחית, אשר אין לשער ולתאר כלל, ובזה אתה ממשיך על עצמך אורו יתברך, עד שבמשיך הזמן,

אם תִּשְׁקֹד בְּזָה, תִּזְכֶּה לְגִלּוֹי אֹר בְּזָה מִן הַשָּׁמַיִם, שְׁלֵא
שְׁעֵרֶת וְתֵאֲרֶת לְעִצְמָךְ מִיָּמֶיךָ.

יד

אָחִי הַיָּקָר! עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי עִם הַדְּבוּרִים
וְהַיּוֹפְיָחִים עִם בְּנֵי אָדָם אֵי אֶפְשָׁר לְנַצַּח בְּמִלְחָמָה כָּלֵל,
הַעֲקָר הוּא עֲשִׂיָה, מֵה שֶׁתַּעֲשֶׂה וְתִכְנֶנָּה וְלֹא תִשִּׁית וְלֹא
תִסְתַּכֵּל עַל מַתְנַגְדֶּיךָ וְעַל מְרִיבֶיךָ, בְּזָה בְּעִצְמוֹ תִנְצַח
בְּמִלְחָמָה, וְכֹל שׁוֹנְאֶיךָ יִפְלוּ תַחְתֶּךָ, לֹא כֵן אִם תִּכְנֶס
בְּאִיזָה וּפְיֹחִים וְדְבוּרִים שֶׁל מֵה בְּכָךְ, כִּכָּר אֲבֹדֶת אֶת
הַמִּלְחָמָה, וְאַתָּה אָבוֹד לְגַמְרִי; עַל-כֵּן רֵאֵה מֵה לְפָנֶיךָ
וְשִׁים בְּטָחוֹנְךָ רַק בּו יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא בּוֹדֵאֵי לֹא יַעֲזֹב
אוֹתְךָ רֵאֵה לְגִלּוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְלִפְרָסְמוֹ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ,
וּבְזָה תִנְצַח תָּמִיד בְּמִלְחָמָה, וְאוֹיְבֶיךָ יִפְלוּ תַחְתֶּךָ
וְיִתְבַטְּלוּ לְגַמְרִי.

טו

צְרִיךְ שֶׁתַּדַּע, אָהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! כִּי עָקָר קִדְשֵׁת הַדְּבוּר
הוּא דִיָּקָא כְּשֶׁמְרַבָּה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמוֹצִיא מִפִּי
כָּל הַכְּסוּפִין הַטּוֹבִים שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ וּמְאַרֶיךָ בְּזָה,

שומר פיו   שלה

אין לשער ולתאר מעלת זה הענין, כי הדבור הוא כלי השפע לקבל בו קדשה ודעת, וכפי שהאדם זוכה להרבות בדבורים וכסופים טובים אליו יתברך כמו-כן זוכה שנמשך עליו שפע גדול, ובפרטיות פשאדם מוציא מפיו כל מיני פסופים ורצונות שיש לו אליו יתברך, ואל התורה, ואל קיום המצוות, אין לשער מה שנעשה מזה למעלה בעולמות העליונים כי בונה היכלות חדשים, ומצרך צרופים חדשים, וגורם יחודים נפלאים, אשר לא יאמן כי יספר, ודבר זה נעשה על-ידי כל בר ישראל אפלו הפחות שבפחותים, מאחר שמוציא מפיו הפסופים והרצונות אליו יתברך, גורם למעלה שעשועים נפלאים; אשרי לו!

טז

צריך שתדע, אהובי היקר, שכל מה שאתה סובל כל-כך בזה העולם הוא מפני שאתה בוטח בכשר ודם, ואתה חושב שהוא יכול לעזר לך, ובאמת הכל טעות ודמיון גדול, כי ישועתך תלויה רק בידו יתברך, ועל-כן עליך רק לדבר עמו יתברך, ולספר לו יתברך את כל מה שעובר עליך, ונגעי ומכאובי לבבך, ואז דיקא

כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְקֹדֶשׁ כָּל־כֶּף אֶת דְּבוּרָךְ — שֶׁתְּדַבֵּר רַק עִמוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְתִשִּׁים בְּטַחוּנְךָ רַק בּוֹ יִתְבָּרַךְ: הֵן בְּפִרְיָאוֹת,
 וְהֵן בְּפִרְנֹסָה, וְהֵן בְּכָל דְּבַר מֵה שְׁאַתָּה צָרִיךְ, אֲזִי וְיִקָּא
 תַּתְחִיל לְחִיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וְחַיִּים יִשְׂרָאֵל, וְתִנְצֵל מִכָּל
 רַע, וְשׁוּם בְּרִיָּה לֹא תֻכַּל לַעֲשׂוֹת לְךָ שׁוּם רַע, חַס
 וְשָׁלוֹם.

יז

אָחִי הַיְקָר! אִם אַתָּה רוֹצֵה לְחִיּוֹת חַיִּים טוֹבִים
 וְנִעִימִים, אֲזִי הַרְגֵל עֲצֻמָּךְ לְשֵׁתֶק, אֲשֶׁר אֵין לְךָ טוֹב
 מִזֶּה, כִּי דֶרֶךְ הַכְּסִילִים שְׁמֵרְבִים לְדַבֵּר, וּמְסַפְּרִים כָּל
 מִינֵי סְפוּרִים, וְכָל מֵה שְׁעוֹלָה עַל רוּחָם, וְדֶרֶךְ הַחֲכָמִים
 שֶׁתְּמִיד שׁוֹתֵקִים, וְאֵינָם מְדַבְּרִים כָּלֵל, רַק מֵה שֶׁהֶכְרַח
 לָהֶם, וּבְאֵמֶת זֶה עֵקֶר הַמִּבְחָן לִידַע אִם הָאָדָם חָכֵם אוֹ
 טֹפֵשׁ — אִם מְדַבֵּר הַרְבֵּה אוֹ אִם שׁוֹתֵק הַרְבֵּה, בְּזֶה
 מְתוּדַע כָּל הָאָדָם. וּכְבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסָחִים
 צט.): יָפָה שְׁתִּיקָה לְחֲכָמִים, קַל וְחֹמֶר לְטֹפְשִׁים,
 שְׁנֵאמַר: גַּם אֲוִיל מִחֲרִישׁ חָכֵם יִחַשֵׁב, כִּי זֶה עֵקֶר
 מֵעַלְת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם כְּשִׁזְזוּכָה לְשֵׁתֶק וְלֹא לְפִטְפֹט
 הַרְבֵּה, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (חֲלִין פט.): מֵה אֲמָנוּתוֹ

שלז

שומר פיו

שֶׁל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה? יַעֲשֶׂה עֲצָמוּ כְּאֵלִים, וְכָל זֶה רַק
בְּעִנְיַי הָעוֹלָם הַזֶּה הָעוֹבֵר, אֲבָל בְּדִבְרֵי תוֹרָה וְאַמוּנָה
וּתְפִלָּה יִרְבֶּה מְאֹד.

יח

אֶהוּבִי, אָחִי, רְאֵה כַּמָּה אֶתָּה סוֹבֵל כְּכֹר בְּזֵה
הָעוֹלָם רַק עַל-יְדֵי שֶׁהִפְקַרְתָּ דְבוּרֵי פִיךָ, וְאֶתָּה מְדַבֵּר
כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וְנִכְנָס בְּכּוֹפְיוֹתִים וּמַחְלָקוֹת, מְדוּעַ
לֹא תִרְגְּלִי אֶת עֲצָמְךָ בַּמַּדָּה הַיְקָרָה שֶׁל שְׂתִיקָה —
לְשִׁתְּךָ, אֲשֶׁר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֲבוּדָה זָרָה):
חֲשֵׁק שְׂפִתוֹתֶיךָ זֶה כְּזוֹ, וְאֵל תִּבְהַל לְהִשִּׁיב, אֲלֵא תִמִּיד
תִּחְשַׁב קֹדֶם שְׂאֵתָה מְדַבֵּר, מֵה יֵצֵא לְךָ מִזֵּה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן
כְּשֵׂאֵתָה רוּאָה שְׂזַלְתָּךְ בָּא רַק לְקִנְטֹרֶךְ, רְאֵה לֹא לְהִשִּׁיב
לוֹ כָּלֵל, רַק תִּתְחַמֵּק מִמֶּנּוּ כְּאֵלוֹ הוּא עֵץ אוֹ קִיר, אֵל
תִּשִּׂים לֵב אֵלָיו כָּלֵל, וְאִזּוּ דִּיקָא תִצְלִיחַ.

יט

אָחִי הַיְקָר! בְּיֹתֵר רְאֵה לְהִזְהַר לֹא לְדַבֵּר נְבוּל פֶּה,
כִּי זֶה קָשָׁה מְאֹד מְאֹד, וְהַדְּבוּר מְבִיא אֶת הָאָדָם אַחֲרֵי-
כֵן לְעֵבְרוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, וּכְשֵׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ אֶחָד מִנִּבְל

את פיו, תדע כי הוא בעל עברה, וחכמינו הקדושים אמרו (ויקרא רבה, פרק כ"ד): ולא יראה בך ערות דבר, ערות דבור — זה נבול הפה ואמרו (ערכין טו.), שדבור נבלה חמור מעשית מעשה ראה והיבט איך החמירו בנבול פה ואמרו (שבת לג.): בעון נבול פה, אפלו חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה, הופכין עליו לרעה, וכן מי שמדבר נבול פה, מעמיקין לו גיהנום, על-כן ראה, אהובי, אחי היקר! להזהר בזה מאד מאד, וכן תזהיר אחרים שלא ינבלו פיהם, כי הדבור מביא לידי מעשה: אשרי המקדש פיו!

כ

ראה, אהובי, אחי היקר! לשמר את דבורך מאד, כי כל אחד שסובל בביתו וברחוב וכו'; הכל מפאת דבורו שמפקירו, וכשאדם חזק בשמירת הדבור ושומר פיו ולשונו, אז נשמר מצרות נפשו, וזה ברור, ואם תעין היטב תראה שכל הצרות בביתך, הכל מפני שהפקרת דבורך ואתה יוצא לריב עם אשתך על לא דבר, קדם מתחילים לפטפט כל העולה על הרוח, ולבסוף יוצא מזה מריבות ושנאה, ועל-כן ראה לשמר

על דבורה וּלְדַבֵּר רק דבורי אמונה והשגחה פרטית ובזה תהיה שמור מכל רע, כי מה שהאדם מדבר זה ממשיך על עצמו — אם מדבר בדבורי אמונה והשגחה פרטית, נמשך עליו אלקות, ונשמר מכל רע.

כא

אהובי, אחי היקר! ראה מה גרמת לך על-ידי דבורך שדברת כל העולה על רוחך — נסתבכת במחלקת עם אשתך עם משפחתך, ועם שכניך, באם היית עצור במלין, אז היית שוחק מהם, כי כלל זה תנקט בידך — מי ששותק, והוא עצור במלין, ואינו יוצא לריב, הוא המנצח תמיד, ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר, מעכשו להרגיל עצמך לא לדבר מה שאינו מכרח, ועליך לזכור — כל זמן שהדבור אצלך אתה מושל עליו, וכשתוציא כבר את הדבור, אזי הדבור מושל עליך ואי אפשר לך להחזירו בשום אופן; על-כן חשוב קדם שתוציא את דבורך, ואז תנצל מכל רע ומכל מיני עגמת נפש ומריבות.

כב

אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! רְאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר
 תָּמִיד רַק מִמְּנוּ יִתְבַּרֵךְ, וְשִׁיחָהּ שֵׁם שָׁמַיִם שְׁגוּר עַל
 פִּיהָ, וְאִז תִּדַע כִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹרֵה אֶצְלָךְ, כְּמוֹ
 שְׁכָתוּב אֶצֶל יוֹסֵף: וַיְהִי ה' עִמּוֹ, וַיִּפְרֹשׁ רֹשׁוֹ: שֵׁם
 שָׁמַיִם שְׁגוּר בְּפִיו, הֵינּוּ, כִּי יוֹסֵף תָּמִיד דִּבֵּר רַק מִמְּנוּ
 יִתְבַּרֵךְ וּמֵהַשְּׁגָחָתוֹ הַפְּרָטִית, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִדְעוּ שֶׁהַשֵּׁם
 יִתְבַּרֵךְ עִמּוֹ, וְזֶה גַם מֵהַשְּׁכָתוּב: עַל-פִּי הַשֵּׁם יַחֲנוּ וְעַל
 פִּי הַשֵּׁם יִסְעוּ, הֵינּוּ שְׁצָרֶיךָ כָּל בֶּן לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ
 שִׁיחָהּ שֵׁם שָׁמַיִם שְׁגוּר עַל-פִּיו, עַד שְׁאַפְלוּ בְּשִׁיּוּשׁ
 בְּבֵיתוֹ וְאַפְלוּ כְּשֶׁנוֹסֵעַ בְּדֶרֶךְ, יִהְיֶה שֵׁם שָׁמַיִם שְׁגוּר
 בְּפִיו, וְזֶה: "עַל-פִּי" יִהְיֶה שְׁגוּר "הַשֵּׁם" יִתְבַּרֵךְ, "יַחֲנוּ"
 — בֵּין שְׁאֲנֵי חוֹנָה בְּבֵית, "וְעַל-פִּי" יִהְיֶה שְׁגוּר
 "הַשֵּׁם" יִתְבַּרֵךְ, "יִסְעוּ" — בֵּין שְׁאֲנֵי נוֹסֵעַ בְּדֶרֶךְ,
 תָּמִיד אֲדַבֵּר רַק מִמְּנוּ יִתְבַּרֵךְ, וְאִז כְּשֶׁתְּרַגֵּיל עֲצֻמָּךְ
 בְּדֶרֶךְ זוֹ, אִז דִּיקָא תִּשְׂרֶה עָלֶיךָ הַשְּׂכִינָה; אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה
 לְקַיָּם זֹאת — שְׁבִין בְּבֵיתוֹ וּבִין בְּלִכְתּוֹ בְּדֶרֶךְ יִדַּבֵּר
 תָּמִיד מִמְּנוּ יִתְבַּרֵךְ, וְאִז יִהְיֶה הַשֵּׁם עִמּוֹ, וּכְשֶׁהַשֵּׁם
 יִתְבַּרֵךְ עִמּוֹ אִז הוּא מְצַלִּיחַ בְּכָל דְּרָכָיו.

כג

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר! כִּי הַדְּבֹר יֵשׁ לוֹ
כַּח גְּדוּל לְהַמְשִׁיף אֶת לֵב הָאָדָם אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְלִהְפֹּךְ
אֶת כָּל הָרַע לְטוֹב, כְּמוֹ שְׁאֲנוּ רוֹאִים שֶׁתִּקְנֶנוּ חֲכָמִינוּ
הַקְּדוּשִׁים — לְהִיטִיב חֵלוֹם רָע, וְלוֹמַר: חֲלָמָא טָבָא
חֲזִיתָא, כִּי הַדְּבֹר בְּעֶצְמוֹ יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל מְאֹד לְהַפֹּךְ
אֶת כָּל הָרַע לְטוֹב, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְשֹׁמֵר עַל דְּבוּרוֹ,
וְלִדְבַר תְּמִיד רַק טוֹב — שִׁיְהִיָּה טוֹב, וְאִיף שֶׁהִכַּל טוֹב,
וְאִזּוּ יֵרָאֶה בְּאֵמֶת רַק טוֹב, כִּי הַדְּבֹר יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל
מְאֹד לְהַפֹּךְ אֶת הָאָדָם בְּעֶצְמוֹ גַּם-כֵּן מֵרַע לְטוֹב, כִּי
עֶקֶר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה הוּא עַל-יַדֵי הַדְּבֹר, שֶׁהוּא עֶקֶר
הַכְּלִי זֵין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵין כַּחֲנוּ אֶלָּא בְּפֶה, וְהוּא עֶקֶר
הַכְּלִי זֵין שֶׁל מְשִׁיחַ וְשֶׁל כָּל צַדִּיקֵי הָאֵמֶת, שֶׁכָּל כְּלִי
זֵינָם הוּא רַק עַל-יַדֵי הַתְּפִלָּה וְהַדְּבֹר מֵאֲלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ,
שְׁמַגְלִים וּמְפָרְסָמִים אֶת אֵמֶת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ
בְּעוֹלָם, וְכֵן בְּטוֹל הַשְּׂכָחָה, וְשִׁיזְכָּה לְזִכֹּר תְּמִיד רַק
מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וּבְעוֹלָם הֵבֵא תְלוּי רַק כְּפִי שְׁמֵרְבָה לְדַבַּר
עֲמוּ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי עַל-יַדֵי-זֶה נִדְבַקְתָּ מִחֲשַׁבְתּוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ,
וְאִינוּ רוֹאֶה רַק אֵמֶתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הִכַּל תְלוּי כְּפִי רַבּוּי
הַדְּבוּרִים שְׁמֵדְבַר עֲמוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְכֵמוּ שְׁרוּאִים בְּחוּשׁ

בְּעֵינַי לְמוֹד פְּשׁוּי אֹרִיתָא, שְׁעַל-יְדֵי שְׁחֹזֵר עַל מְשֻׁנְתּוֹ
הֲרֵבָה פְּעָמִים בְּפֶה מְלֵא, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכֵר מַה שְּׁלָמַד,
וְכֵן הוּא לְעֵינַי הַזְּכָרוֹן — לְזִכּוֹר בּוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְעוֹלָם
הַבָּא, עַד שְׁלֹא תִנְתַּק מִמֶּחֱשָׁבְתּוֹ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ, זֶה תְּלוּי כְּפִי שְׁמַתְמִיד בְּדָבָר זֶה — לְדַבֵּר עִמּוֹ
יִתְבָּרַךְ, וְכֵן צָרִיךְ לְדַבֵּר גַּם עִם אֲחֵרִים, וְגַם עִם עֲצָמוֹ
דְּבוּרֵי הַתְּחִזְקוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּאֵמֶת יִתְחַזַּק עֲצָמוֹ
לְעִמּוֹד עַל עֲמָדוֹ, כִּי הָעֵקֶר תְּלוּי כְּפִי דְּבוּרוֹ, כִּי הַדְּבוּר
יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוֹל. אֲשֶׁרֵי הַמְתְּמִיד בְּדְבוּרִים קְדוּשִׁים!

כד

אָחֵי הַיֵּקָר! עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי עֵקֶר בְּלָבוּל דַּעְתְּךָ בָּא
רַק מִחֲמַת רְבוּי דְּבוּרִים שֶׁל מַה בְּכָךְ, שְׂאֵז הַדְּמִים
מִתִּיזִים אֶל הַמַּח שְׁלֶךְ, וְאַתָּה נּוֹפֵל בְּקִטְנוּת וּבִיאֹוֹשׁ
וְדַכְאוֹן פְּנִימִי, עַד שְׂאַתָּה נִכְנָס בְּמַטָּה, וְשׁוֹכֵב בְּמְרִירוֹת
גְּדוּלָּה, וְכֹל זֶה עַל-יְדֵי שְׁהַפְּקַרְתָּ אֶת דְּבוּרְךָ לְדַבֵּר כָּל
הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וְעַל-כֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, וְרָאָה
לְעִשׂוֹת מֵעַכְשָׁו הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְשָׁמַר עַל פִּתְחֵי פִּיךָ,
וְאֵל תְּדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וְאֵז בְּנֹדָאֵי תַּצְלִיחַ,
וְתִהְיֶה תְּמִיד בְּיִשׁוּב הַדַּעַת, וְתִהְיֶה שְׂמִיחַ וְרַעְנָן וְזֵרִיז,
כִּי תִרְאֶה לְפָנֶיךָ עוֹלָם חֲדָשׁ לְגַמְרֵי.

כה

אחי היקר! צריך שתשמר עצמך מאד מכסופין רעים, ותרגיל את מחשבתך לחשב תמיד ממנו יתברך, ותכסף ותשתוקק רק אליו יתברך, ותוציא את הכסופים הטובים מפיה, כי כשאדם מוציא מפיו את כל מה שפוסף ורוצה, אזי סוף כל סוף הדבור בעצמו יוציא לו מהכח אל הפעל להגיע אל מה שחפץ ורוצה, כי הדבור יש לו כח גדול עד מאד, ואפלו כשיבואו עליו מחשבות של תאוות וכסופין רעים, רחמנא לצלן, ירגיל עצמו לאחז מחשבתו להטותה מכסופין אלו, ולהמשיכה לכסופין טובים שהם עקר הטוב באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, וביותר צריך שתשמר, אהובי, אחי היקר, את הדבור לבלי לדבר שום דבור רע, חס ושלום, ועל כל פנים אל תוציא מפיה את הכסופים והרצונות הרעים שלך, שאתה חפץ לעשות, חס ושלום, כי הדבור יכריח אותך אחר-כך לעשותם, חס ושלום, רק אדרבה בשעה שאתה רואה שמתגברים עליך הרע והכסופים הרעים לעשות איזה עברה, חס ושלום, ראה תכף ומיד לדבר דבורי כסופים ורצונות טובים אליו יתברך, ותוציא מפיה איך שאתה חפץ

בְּאֵמֶת לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִלְמַד וּלְטַיֵּל וְלִהְיוֹת בְּכָל
 חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְכֵן תְּרַבֶּה לְהוֹצִיא מִפִּיךָ
 כְּסוּפִים טוֹבִים, אֲשֶׁר זֶה יִבְטֵל אֶת הַכְּסוּפִים הָרָעִים
 שֶׁנִּכְנְסוּ בְּךָ, וְיִתְבַּטְּלוּ הָרַע וְהַקְּלָפוֹת שֶׁנֶּאֱחָזוּ בְּךָ. וְאִם
 הָיוּ בְּנֵי אָדָם מְקִימִים עֲצָה זוֹ לְהוֹצִיא תָּמִיד מִפִּיהֶם
 כְּסוּפִים טוֹבִים, וְאִזּוֹ הָיוּ נִשְׁמָרִים מִכָּל רַע, כִּי הָרַע שֶׁבָּא
 לְהֶאָדָם, הוּא רַק מִהַמְזִיקֵי עֲלֵמָא שֶׁנִּבְרְאוּ מֵעוֹנוּתָיו
 הַמְרַבִּים, אֲבָל עַל-יְדֵי שֶׁמְדַבֵּר רַק דְּבוּרִים קְדוּשִׁים
 תָּמִיד, מְבַטֵּל אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַמְשַׁחֲתִים, וְיִצְלִיחַ
 בְּדַרְכּוֹ תָּמִיד.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל עוֹלָם!

